

Miljøverndepartementet
Postboks 8013 Dep
0030 OSLO

**SYSSELMANNEN
PÅ SVALBARD**

**GOVERNOR OF SVALBARD
ГУБЕРНАТОР СВАЛЪБАРДА**

Vår saksbehandler:
Henrik Rotneberg

Vår dato:
9.8.2013

Vår ref: (bes oppgitt ved svar)
2010/00506-16

Deres dato:
16.5.2013

a.008
Deres ref:

Høring - forslag til endringer i forskrifter etter svalbardmiljøloven

Det vises til deres brev av 16. mai 2013 vedrørende ovennevnte.

I brevet sender Miljøverndepartementet (MD) forslag til endringer i forskrifter etter Lov 15. juni 2001 nr. 79 om miljøvern på Svalbard på høring. Vi beklager oversittelse av den fastsatte høringsfrist og viser til samtale med MD om dette.

Sysselmannen har følgende innspill til høringen:

Til punkt 2 – Forskrift om høsting på Svalbard 24. juni 2002 nr. 712 (høstingsforskriften):

Endringsforslagene gjelder bl.a. presisering av kravet til rapportering ved gjennomført jakt og fangst, klargjøring av begrepet «fastboende» og krav til desinfisering av fiskeredskap benyttet utenfor Svalbard. Videre foreslås enkelte harmoniseringer med tilsvarende regelverk på fastlandet (aldersgrenser for jakt, satser mv.) I tillegg gjøres noen språklige justeringer uten materiell betydning.

Sysselmannen er enig i endringsforslaget med begrunnelser.

Til punkt 3 – Forskrift om ferdsel med motorkjøretøy i terrenget og om bruk av luftfartøy til turistformål på Svalbard 24. juni 2002 nr. 723 (motorferdselsforskriften):

Forslagene til endringer i motorferdselsforskriften gjelder i første rekke:

- Området rundt Ny-Ålesund hvor tilreisende kan benytte snøskuter utvides. Grensene for det nye området er fastsatt med utgangspunkt i det området som det over tid har vært vanlig å gi tilreisende dispensasjon for ferdsel med snøskuter. Endringen er således en lovfesting av lengre tids praksis.
- Motorferdselsforskriften § 8 tredje ledd lyder i dag: «Områdene som nevnt i første og annet ledd omfatter også tilliggende islagt sjøområder. På Storfjorden mellom Agardhbukta og

Wichebukta skal ferdselen gå langs korteste farbare vei på sjøisen langsetter land». Etter ordlyden kan «tilliggende islagt sjøområder vanskelig forstås på annen måte enn at landområdets «status» hva motorferdsel angår, også er bestemmende for hva som er tillatt på de tilliggende islagte sjøområder. Dette betyr for eksempel at det ikke er tillatt med ferdsel på islagte sjøområder utenfor det «store skuterfrie området» etter første mars. Forholdet har etter vår vurdering solid og tydelig forankring i ordlyden, men siden det allikevel fra tid til annen har blitt stilt spørsmål ved dette, ser også vi det som hensiktsmessig at regelen presiseres ytterligere.

- Muligheten for tidligere fastboende til – etter søknad – å kunne kjøre skuter i områder som ellers er stengt for personer som ikke er fastboende, foreslås avvirket. Sysselmannen har i sitt tidligere innspill ikke sett behov for en slik endring grunnet det beskjedne antall tilfeller pr år. Rent prinsipielt ser imidlertid også vi at det finnes grunner som taler for å rendyrke et sentralt og gjennomgående premiss i mye av lovverket på Svalbard (det være seg retten til høsting, skuterferdsel eller annet). Vi tar således forslaget til etterretning.
- Sysselmannen er enig i forslaget om å forby bruk av luftputefartøy mv. i åpen sjø.

Til punkt 4 – Forskrifter om verneområder:

Regelverket inneholder i dag bestemmelser om minstehøyder ved bruk av luftfartøy i visse verneområder på Svalbard (bl.a. Moffen, Bjørnøya og Kong Karls Land). Videre inneholder svalbardmiljøloven § 83 regler av samme kategori. Etter det vi forstår har samtlige nasjonalparker og mange andre verneområder på fastlandet et lavtflygingsforbud på hhv 200 eller 300 meter.

Gitt de strengere regler på fastlandet, og de miljømål som er satt for Svalbard, kan det vanskelig oppstilles vektige argumenter for en dårligere standard på Svalbard. Når det gjelder valg av minstehøyde, er også vi av den oppfatning at en felles minstehøyde har sine fordeler, og det synes da naturlig å videreføre den høyden som allerede har vært virksom ved ovennevnte steder i lengre tid. Det er imidlertid viktig at regelen ikke går utover sikkerheten eller vanskeliggjør tjenstlige behov mv. Sistnevnte forutsettes ivaretatt gjennom svalbardmiljøloven § 77, og i tillegg inneholder regelen selv et unntak ved relevante værforhold. Med disse forbehold støtter Sysselmannen forslaget og begrunnelsen for det.

Til punkt 5 – Forskrift om tilskudd fra Svalbard miljøvernfond 30. april 2007 nr. 599:

Endringsforslaget skal tydeliggjøre styrets, sekretariatets og Sysselmannens rolle og ansvarsområder. Forslaget medfører ingen materielle endringer, men presiserer de rettslige og faktiske forhold slik de har vært praktisert siden etableringen av Svalbard miljøvernfond. Sysselmannen er enig i de presiseringer som foreslås.

Til punkt 6 – Forskrift om miljøgifter, avfall og gebyrer for avløp og avfall på Svalbard 24. juni 2002 nr. 724:

Endringene gjelder i første rekke justeringer og presiseringer. Det foreslås endringer i avfallsdefinisjonene med sikte på å harmonisere disse med fastlandets regler (i første rekke forurensingsloven).

Gjennom endringene i svalbardmiljøloven ble det også foretatt endringer i avfallsforskriften. Endringene åpner for at Longyearbyen lokalstyre (LL) kan gis større myndighet i disse sakene. Konkret myndighetsoverføring forutsetter nødvendig delegasjon fra departementet. Slik Sysselmannen ser det taler alle grunner for at de nødvendige avklaringer og delegasjon til LL, gjøres så snart som mulig.

Til punkt 7 – Forskrift om konsekvensutredninger og avgrensning av planområdene på Svalbard 28. juni 2002 nr. 650:

I høringsnotatet pkt. 7 foreslås visse endringer i avgrensningen av planområdet for Longyearbyen. Konkret går endringene ut på at Adventfjorden i sin helhet innlemmes i planområdet ved at det trekkes en grense mellom Vestpynten fyr og Revneset. Begge punkter er angitt med koordinater. Endringen innebærer at dagens system hvor planområdet – gjennom arealplan – kan strekke seg inntil 100 meter ut i sjø, avvikles for Adventfjorden, og at området i sin helhet blir en del av Longyearbyen arealplanområde.

Bakgrunnen for endringen skyldes innføring av havne- og farvannsloven på Svalbard og at Longyearbyen lokalstyre (LL) gjennom dette har fått tildelt myndighet etter det samme lovverk på lik linje med en kommune på fastlandet. Myndigheten er avgrenset til å gjelde Longyearbyen planområde. Dette område er ikke definert gjennom havne- og farvannslovens regelverk, men er fastsatt med hjemmel i svalbardmiljøloven § 47.

Sysselmannen er enig i de vurderinger som ligger til grunn for selve utvidelsen. Gjennom dette blir også en større del av planområdets avgrensning endelig fastsatt, noe vi ser flere fordeler ved sammenliknet med dagens ordning hvor grensene styres av hvorvidt arealplanen går ut i sjø eller ei.

Rent planteknisk er dagens ordning fullt anvendelig, og den har – i hvert fall enn så lenge – ikke bydd på nevneverdige problemer i praksis. På den annen side kan mer prinsipielle, men og også rettslige forhold, tale for at grensene for arealplanområdet bør ligge fast, og således ikke kunne «flytte seg» gjennom en arealplan, jf. mer om dette nedenfor.

Forslaget innebærer at det fremdeles vil være slik at de «endelige» grensene fastsettes ved utarbeidelse av en evt. arealplan for følgende områder: områdene sørvest for Bjørndalen og nordøst for Forkastningsfjellet. Som sagt vil dette systemet rent planteknisk fortsatt kunne fungere for disse områdene. Etter vårt syn er det imidlertid en fordel at grensene fastslås med endelig virkning slik det for eksempel er for kommunegrensene på fastlandet.

LL er gjennom ulikt regelverk tildelt myndighet på en rekke områder. Dette er en ønsket utvikling og en utvikling som snarere har økt enn avtatt med årene, noe bl.a. innføringen av havne- og farvannsloven er et eksempel på. Felles for alle disse tilfellene er at LLs myndighet avgrenses geografisk av det til enhver tid gjeldende arealplanområde. Ved en avgrensning av planområdet

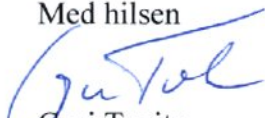

styrt av hvorvidt det er utarbeidet en arealplan eller ei, vil følgende problemstillinger og spørsmål kunne oppstå i de tilfeller hvor det *ikke* er utarbeidet en arealplan:

- Så lenge det ikke er utarbeidet en arealplan for det aktuelle sjøområdet (inntil 100 meter fra land) vil Sysselmannen være rette instans for søknadspliktige tiltak mv., jf. svalbardmiljøloven § 57. Utarbeides en arealplan, vil søknaden i første rekke bli LLs ansvar.
- Hvorvidt det er utarbeidet en arealplan for det aktuelle sjøområdet (inntil 100 meter fra land) vil også være avgjørende for innslagspunktet for når en særskilt konsekvensutredning skal utarbeides, jf. svalbardmiljøloven § 59. Ved avgjørelse av dette spørsmål – som også kan skje ved en forhåndsvurdering, jf. svalbardmiljøloven § 59 siste ledd – bør den rettslige standarden ligge fast, og ikke kunne endres ved politiske og/eller administrative grep (utarbeidelse av arealplan).
- Regelen i § 49 foreskriver at det skal være en arealplan som dekker «hele planområdet». Den ordning som hittil har vært fulgt vurderes ikke å være i strid med § 49, men et system hvor arealplanen både rettslig og faktisk også dekker det hele og fulle planområdet, synes å være en forbedring hva regelen i § 49 angår.
- Bruk av naturlige terrengformer som kystlinje er generelt uheldig å benytte som administrative grenser. Kystlinjer er overalt i større eller mindre endring, og på Svalbard er dette ekstra tydelig som følge av stor sediment transport fra elver og med erosjon fra bølger og is andre steder. Over tid vil kystkonturen kunne endre seg med flere 10-talls meter. Det å legge en så vidt variabel terrengform til grunn for ei administrativ og rettslig grense, er derfor etter vårt syn uheldig, og kan være med på å skape uklarheter som en relativt greit kan unngå. Det er derfor å foretrekke at endelige grensepunkter i sjø fastsettes pr koordinater.
- Det grunnleggende og overordnede prinsipielle veivalg med hensyn til planområdets utstrekning må uansett sies å være tatt i og med den – relativt sett betydelige – utvidelsen som foreslås. Fra vår side kan vi derfor vanskelig se viktige grunner for at «detaljene» fremdeles skal stå uavklart, og det spesielt sett i lys av de forhold som er nevnt i kulepunktene over.

Sysselmannens mener derfor at det både er naturlig og riktig at forskriften fastsetter endelige arealplangrenser for samtlige deler av planområdet som grenser til sjø. Det er etter vårt syn naturlig at grensene fastsettes med basis i den 100-metersregelen som i dag gjelder.

Med hilsen

Guri Tveito
miljøvernssjef

Henrik Rotneberg
juridisk rådgiver

Kopi som e-post:

- Direktoratet for naturforvaltning.
- Justisdepartementet.